

gen tillagte Sædtillæg, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved. — Under A. a. 3 er af Ministeren forlangt 540 Rdl. i Tillæg til Assistancessummen, og denne Sum er bestemt til at desles i to Poster, saaledes at de 300 Rdl. deraf skulle anvendes til at besørge noget i i Ministeriet værende Arbejde med Hensyn til Budget og Regnskabsvæsenet, og de 240 Rdl. skulde være til Forsøgelse af tvende Budbesønning. Svad den første af disse to Poster angaaer, nemlig de 300 Rdl., da er det af Ministeren erkjendt, at den burde være tagen i Betragtning ved Fastsættelsen af den i Loven af 31te Marts 1860 normerede Assistancessum; men han har for Udvalget oplyst, at disse 300 Rdl. ere blevne forglemte ved Opjærelsen af denne, og at han, saaledes som Forholdene nu engang ere, ikke for Tiden seer sig istand til at kunne undvære dem; Udvalget tilraader derfor Thinget at bevilge disse 300 Rdl.

Svad derimod angaaer de 240 Rdl. til en Forsøgelse af tvende Budbesøn, da er Grunden til dette Forslag den, at disse Mænd have i en Deel Aar havt en Slags taalt Ret til at tage Douceurer for Ubleveringen af forskjellige Expeditioner, og dette er nu, da Kassererforretningerne ere gaaede over til den under Indenrigsministeriet forterende Kasserer, hævet. Da imidlertid disse 2 Budde med den dem af Brandvæsenet tillagte Gage af 50 Rdl. for hver, dog ville have en Søn af respective 450 og 400 Rdl., har Udvalget ikke skjønnnet rettere, end at de ere vel aflagte i Forhold til de Forretninger, der paahvile dem, og dersom de ærede Medlemmer ville eftersee paa de andre Steder i Finansloven, hvor der forekommer Gagering af Budde, saa ville de finde, at disse endda ville blive nogle af dem, der ere høistlønneede af alle Budde under hele Administrationen. Udvalget har derfor ikke kunnet gaae ind paa den Betragtning, der her er gjort gjældende, men maa fraraade Thinget at bevilge disse 240 Rdl. — Til Nr. 4 i Betænkningen sluttet Endringsforslaget under Nr. 6 sig, hvilket er skillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget; det gaar ud paa, at Posten skal nedsettes med 80 Rdl. Den Sum, der egentlig er bleven vacant, er en Understøttelse, der har været tillagt Quarantainebetjent Grønbeck, som ved Døden er

afgaaet. Da han imidlertid har efterladt sig en Enke med en Deel usforsørgede Børn, og Forsørgelse af Quarantainebetjentes Efterladte efter Lovgivningen paahviler Statskassen, har Ministeren troet, at det var en lempeligere Maade at komme Enken til Hjælp paa ved nu at lade hende beholde 50 Rdl. af den Understøttelse, der hidtil har været tillagt hendes Mand, end at udsætte Statskassen for maastee inden føie Tid at maatte overtage Forsørgelsen, og som en Følge deraf er Summen ifkun foreslaaet nedsat med 80 Rdl. istedetfor 130 Rdl. — Den næste Post i Betænkningen angaaer et heelt nyt Nummer i Finansloven, idet der efter Ministerens Forslag skulde opføres 525 Rdl. som Understøttelse til forhenværende Stokhumsbetjente; det er her til, Endringsforslagene under Nr. 7 og 8 knyttede sig. Det ærede Thing vil af Betænkningen see, at der med Hensyn til den almindelige Betragtning, hvorpaa disse Understøttelser ere begrundede, er en betydelig Forskjel mellem den Anskuelse, hvorpaa Ministerens Forslag er begrundet, og den, hvorfra Udvalget troer man bør gaae ud. Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig paa nærmere at referere denne Sag, da det er af det Slags Sager, som det er vanskeligt at fastholde igjennem et Referat, og det er saameget mindre nødvendigt, som Udvalget i sin Betænkning meget vidtløftigt har udtalt sig desangaaende. Resultatet er imidlertid det, at den væsentligste Grund, hvorfor man ikke kan gaae ind paa Ministerens Forslag, ikke er den, at man finder, at der jo vel kunne være Anledning til at komme disse Mænd tilhjælp, men fordi man ikke kan erkjende, at den i Forslaget brugte analogiske Anvendelse af Loven af 9de April 1851 her kan finde Sted, og naar Thinget vil behage at eftersee de Mænds Alder og Stilling, der af Ministeren ere foreslaaede at skulle nyde livsvarig Understøttelse, saa vil det finde, at det er Folk i en Alder af 34, 36, 41 og 42 Aar. Da disse Mænd ere antagne paa Opsigelse, og altsaa ikke have den allerringeste Ret til at fordrø Noget, har man ikke troet at turde foreslaae at behyrde Statskassen med livsvarige Pensioner til dem, hvormod Udvalget formoder, at Thinget ikke vilde have Noget imod, om der paa en Tillægsbevilling